Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 14ον | *Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1907* | *Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 6*

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Εἶσθε παραπολὺ περίεργος, κύριε Κλοαρέκ, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς Ἀφρικανός, μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη. Μάθετε ὅτι χάρις εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, θὰ δυνηθῆτε, ἂν ἐπιθυμῆτε, νὰ ἐπισκεφθῆτε ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἄκρας, τῆς Ὀράγγης καὶ τοῦ Τράνσβααλ, καὶ νὰ παρευρεθῆτε ἑπομένως, ἀπὸ κοντά, εἰς τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτῶν τῶν Μπόερς, ποῦ τόσον ἀγαπᾶτε καὶ θαυμάζετε.

— Γνωρίζετε λοιπὸν καὶ τὰς συμπαθείας μου ἀκόμη; Μά, ἐσεῖς εἶσθε παντογνώστης! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών.

Ἀφοῦ ἐδίστασεν ὀλίγας στιγμάς, ἡ περιέργειά του κατενίκησε τὸν φόβον ποῦ εἶχε μήπως λάβῃ νέον μάθημα.

—Καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... ἄνδρας ἢ γυναῖκα . . . εἶνε καὶ αὐτὸς ἢ αὐτὴ ὑπὲρ τῶν Μπόερς;

— Βεβαίως ὄχι.

Ὁ Γιάγκος παρενέβη, διὰ νὰ μὴ ἐπιμείνῃ περισσότερον ὁ προστατευόμενός του.

— Οὔτε εἰς ἐμὲ δὲν θὰ κακοφανῇ, ἂν δυνηθῶ νὰ ἐπισκεφθῶ αὐτὸν τὸν περιώνυμον τώρα πλέον τόπον, ὅπου ὁ πατέρας μου ἔζησε τόσα ἔτη.

— Δὲν θὰ σᾶς λείψῃ ἡ εὐκαιρία καὶ δι' αὐτό. Ἀπὸ ἐδῶ ἕως τὸ Μπουλαβάγιο μὲ τὸν σιδηρόδρομον εἶνε τρεῖς χιλιάδες καὶ μερικαὶ ἑκατοντάδες ἀκόμη χιλιόμετρα, καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ συνήθως γίνεται, ἐν καιρῷ εἰρήνης, εἰς δεκαπέντε ἕως δεκαοκτὼ ἡμέρας, ἐξ αἰτίας τῆς ἀταξίας τῶν τραίνων καὶ τῆς βραδύτητός των. Τώρα μὲ τὸν πόλεμον, ἡ σιδηροδρομικὴ ὑπηρεσία εἶνε ἄνω-κάτω· ἐπειδὴ ὅμως ἔχομεν τρεῖς μῆνας καιρόν, μᾶς ἀρκεῖ διὰ νὰ λοξοδρομήσωμεν λιγάκι εἰς τὴν χώραν...

— Εἶσθε ὑπὲρ τῶν Μπόερς; ἠρώτησεν ὁ Ὑβών, χωρὶς περιστροφάς.

— Ναί, διότι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἀσθενέστεροι, ἀπήντησεν ὁ μικρὸς μὲ τὴν δορὰν τοῦ λεοντιδέως· κατ' ἀρχὴν ὅμως δὲν μ' ἀρέσει ἡ αἱματοχυσία τοῦ πολέμου, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ εἶμαι συνεπὴς εἰς τὸ ὄνομά μου.

— Δὲν τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς· δὲν μᾶς εἴπατε πῶς λέγεσθε.

—Ἰανός.

—Ἰανός! ἀνέκραξεν ὁ Ὑβών, τί παράξενο ὄνομα γιὰ ἕνα...

Καὶ ἐσταμάτησε, κατακόκκινος.

— Γιὰ ἕνα ἀραπόπουλο, — συνεπλήρωσεν ὁ Ἰανός, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀπ' ἐναντίας εἶνε πολὺ ταιριαστὸ διὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς μου. Δὲν ἐσκέφθησαν παρὰ πῶς νὰ ντυθοῦν ἢ ν' ἀμύνωνται, καὶ ποτὲ πῶς νὰ μορφωθοῦν καὶ νὰ βελτιώσουν τὴν θέσιν των διὰ τῆς ἐργασίας. Δι' αὐτὸ ἡ φυλή μας ἐξησθένησε μὲ τοὺς ἀδιακόπους ἀγῶνας, καὶ δὲν ἐφρόντισε πλέον παρὰ διὰ τὴν ὑλικὴν ὕπαρξίν της.

«Οἱ μαῦροι τὸν ἔσυραν πρὸς τὸν πύργον...» (Σελ. 42, στ. γ'.)

Εἶχε ζωηρεύσῃ, ἐνῷ τὰ ἔλεγε· ἡ φωτιὰ τοῦ θυμοῦ ἐσπινθήριζεν εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του· καὶ ἡ εὐγένεια τῆς συγκινήσεώς του ἐφαίνετο εἰς τὴν στάσιν του, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ μεγαλοφροσύνη καὶ ἡ εὐφυία δὲν εἶνε ἀποκλειστικὰ προνόμια τῶν παλαιῶν πολιτισμῶν.

— Ἔχετε δίκαιον, μικρέ μου, εἶπεν ὁ κ. Ζουανίκ· οἱ λευκοὶ καὶ οἱ μαῦροι χωρίζονται περισσότερον μὲ τὴν διαφορὰν τῆς ζωῆς των παρὰ μὲ τὴν διαφορὰν τοῦ χρώματος· καὶ αἱ δύο φυλαὶ δύνανται ἐξ ἴσου νὰ συντελέσουν εἰς τὴν δόξαν τῆς ἀνθρωπότητος διὰ τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία εἶνε ἡ παγκοσμία μητέρα...

Ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὁ Ὑβών ἐπλησίασε τὸν Ἰανόν, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ εἶπε:

— Δὲν πιστεύω, τοὐλάχιστον, νὰ σᾶς δυσηρέστησα, δὲν εἶν' ἔτσι! Πιστεύσατέ με ὅτι σᾶς ἀγαπῶ κι' ὅλας μὲ τὴν καρδιά μου. Ἀφοῦ πρό-

κειται νὰ ζήσωμε μαζί τόσους μῆνας, ἂς γίνωμε φίλοι· θέλετε ;

— Τὸ θέλω, ἀπήντησεν ὁ Ἰανός.

Ἔβαλε ἕνα ἀπὸ τὰ μελαφά του χέρια εἰς τὸ χέρι τοῦ μικροῦ Βρετόνου, καὶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἐστήριξεν εἰς τὴν κεφαλὴν ἕνα ἀπὸ τὰ ὀνυχωτὰ πόδια τοῦ λεοντιδέως. Τὸ ἄφησε ἐκεῖ μερικὰ δευτερόλεπτα, λέγων μὲ τόνον προστατευτικοῦ μεγαλείου :

— Μεταξὺ τοῦ Ἰανοῦ καὶ τοῦ φίλου του Ὑβὼν Κλοαρέκ, ὀμνύω τὸν ὅρκον τοῦ λέοντος, εἰς ζωὴν καὶ εἰς θάνατον !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Εἰς τοῦ κ. Πρώτου. — Ἀδιάλλακτος ὁ Ὑβών.— Τὰ δίδυμα.— Ἕνας Ἄγγλος καὶ δύο Μπέρς.— Ἐν ὀνόματι τοῦ Βολκών. — Τὰ δίκαια τοῦ πολέμου. — Αἱ ἐλπίδες τῶν ἐφημερίδων.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, πολὺ πρωΐ, τὸ *μπρέκ*, ἡνιοχούμενον ἀπὸ τὸν Ἰανόν, ἐστάθμευεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου. Οἱ Γάλλοι ἦσαν ἕτοιμοι· δὲν ἤθελαν νὰ κάμουν τοὺς μαύρους συντρόφους των νὰ περιμένουν· ἐφέροντο πρὸς αὐτοὺς ὡς πρὸς ἴσους των καὶ ὄχι ὡς πρὸς ὑποδεεστέρους.

Διέσχισαν γοργότατα τὴν πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, τῆς ὁποίας ἡ λευκότης ἐθαμβώνετο μὲ τὴν λάμψιν τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἐνῷ τὸ Ὄρος τῆς Τραπέζης, σκεπασμένον μὲ μακρὰν ταινίαν ἀτμῶν λευκῶν σὰν τὰ χιόνια, παρουσίαζεν ὄχι τὴν συνήθη του γυμνότητα, τὴν ὀγκώδη καὶ ὀρθοκατέβατην, ἀλλὰ ὄψιν πολλῶν μαζὶ καταρρακτῶν, ποὺ ἔχυναν εἰς τὴν πόλιν, τὴν ἁπλωμένην εἰς τὰ πόδια των, κύματα ἀφροῦ ποὺ σ' ἐτύφλωνεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀσπράδα.

Εἰς τὸ νότιον ἄκρον τῆς πόλεως, αἱ κατοικίαι, τρυπωμέναι μέσα στὰ σύνδενδρα περιβόλια, τῶν ὁποίων τὰ φυλλώματα ἐσκέπαζαν ἐπιτυχῶς τὴν μονότονον ὁμοιομορφίαν, εἶχαν μίαν ὄψιν δροσιᾶς, ἄγνωστον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ἐνῷ οἱ Γάλλοι μας ἐθαύμαζαν τὸν κομψὸν ἐκεῖνον συμφυρμὸν τῆς πρασινάδας·

— Αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, ἐξήγησεν ὁ Ἰανός, ἐμπρὸς εἰς τὸν Παράδεισον τοῦ Ἀκρωτηρίου, ποὺ θὰ περάσωμεν μετ' ὀλίγον, ὅπου εἶνε ἑκατὸν περίπου χωρία σκαρφαλωμένα εἰς τὴν νοτίαν ράχιν τῆς Τραπέζης.

Πράγματι, τὸ *μπρὲκ* ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς μίαν θαυμαστὴν τοποθεσίαν, ὅπου ἦσαν ἄπειρα δασάκια ἀπὸ γηραλαία πεῦκα, ἀπὸ δρῦς αἰωνοβίους, ὅπου ἦσαν χαραγμένοι πλατύτατοι δρόμοι, γεμάτοι σκιὰν καὶ σιωπήν. Αἱ κατοικίαι, ἐπαύλεις καὶ πύργοι, ἀπέχουσαι πολὺ μεταξύ των, τριγυρισμέναι μὲ πάρκα, ἔκαμναν τὸ προάστειον ἐκεῖνο νὰ φαίνεται σὰν ἕνας ἀπέραντος κῆπος, στολισμένος μὲ φιλάρεσκα περίπτερα. Ὁ δροσερὸς ἀέρας, μυρωμένος μὲ τὸ ἄρωμα τῶν πεύκων, ἦτο γλυκύτατος ἐκεῖ, χωρὶς τὴν ἀνεμοταραχὴν τοῦ φοβεροῦ σιρόκου τῆς Πόλεως τοῦ Ἀκρωτηρίου. Εἰς αὐτὸ τὸ μέρος, τὸ βουνὸ ἦτο προπύργιον ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνου.

Δώδεκα χιλιόμετρα διέτρεξαν οἱ φίλοι μας μὲ καλπασμόν, καὶ μόνον ὁ κρότος τῶν πετάλων ἐτάρασσε τὴν ἄκραν σιωπήν, διότι οἱ τροχοὶ τοῦ *μπρὲκ* εἶχαν γύρω καουτσούκ· εἰς ὅλον δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ γοητεία τῆς τοποθεσίας δὲν τοὺς ἄφησε νὰ συλλογισθοῦν ποῖος ἆρά γε νὰ ἦτο ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἐπήγαιναν νὰ ἐπισκεφθοῦν.

Ἔφθασαν εἰς μίαν πολύσκιον θέσιν, εἰς τὴν ρίζαν ἀκριβῶς τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς Τραπέζης, καὶ τὸ ἁμάξι εἰσῆλθεν εἰς μίαν θαυμασίαν, ἀπέραντον δενδροστοιχίαν, ἡ ὁποία διέσχιζεν ἕνα μαγευτικὸν κῆπον.

— Ἤλθαμε εἰς τὸ Ρόδεσμπόσκ, εἰς τοῦ κ. Πρώτου,—εἶπεν ὁ Ἰανός, ἐνῷ ἐσταματοῦσε τὸ ἁμάξι εἰς τὰ προπύλαια καὶ ἔρριπτε τὰ ἡνία εἰς ἕνα Κάφρον ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε βιαστικὸς νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν ἐξηγεῖ τίποτε εἰς τοὺς Γάλλους. Ἰδοὺ ὅμως ἐμφανίζεται, εἰς τὸ κατῶφλι τοῦ μεγάλου διαδρόμου τῆς εἰσόδου, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος. Ὑψηλὸς ἐξ πόδας, μὲ τραχὺ ἐξωτερικόν, μὲ τὰ μουστάκια φαλιδισμένα, μὲ μάτια σταχτερά, ψυχρός, μὲ βαρὺ σῶμα, ἀληθινὸς κολοσσός,—καὶ οἱ ἐπισκέπται τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἀπὸ δύο ἐτῶν δημοσιεύουν ὅλαι αἱ ἐφημερίδες· εἶνε ὁ Ναπολέων τῆς Ἄκρας, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων, ὁ κ. Πρῶτος, ὡς τὸν λέγουν ἐκεῖ κάτω, ὁ Σέσιλ Ρὸδς ἐπὶ τέλους.

Φορεῖ τὸ σακάκι του, καὶ μὲ μίαν παλαιὰν ρεπούμπλικαν εἰς τὸ χέρι, προχωρεῖ διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας του. Σφίγγει τὴν δεξιὰν τοῦ Ἰανοῦ, ἀπαντᾷ εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Μεγάλου Ἀρχηγοῦ καὶ κάμνει εἰς τοὺς Γάλλους ὑποδοχὴν μὲ λίγα λόγια μέν, ἀλλὰ πάντως εὐμενῆ. Ἐνῷ εἰσάγει τοὺς ξένους εἰς τὸν οἶκόν του, ὁ Ὑβὼν στέκεται ὀπίσω, κρατεῖ τὸν Ἰανὸν καὶ τοῦ κρυφολέγει :

— Γιατί μᾶς ἐφέρατε ἐδῶ ; Ἐγώ, δὲν ἔχω μάτια νὰ τὸν δῶ, αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποὺ εἶνε ἐχθρὸς τῶν Μπέρς καὶ αἴτιος ὅλων τῶν συμφορῶν των. Δὲν ἤθελα ἐγὼ οὔτε νὰ πατήσω μέσα στὸ σπίτι του.

— Πάει καλά, ἀπαντᾷ ὁ Ἰανός.

Καὶ ἔπειτα ἀποτείνεται πρὸς τὸν Σέσιλ Ρὸδς :

— Ὁ Ὑβὼν Κλοαρὲκ ἀπ' ἐδῶ, δὲν συμμερίζεται τὰ αἰσθήματά σου καὶ ἀρνεῖται νὰ καθήσῃ ὑπὸ τὴν στέγην σου... Τὸν ἀφίνεις νὰ μείνῃ ἔξω, εἰς τὸν κῆπον ;

Ὁ Ὑβὼν γίνεται ὁλοπόρφυρος, ἐνῷ οἱ φίλοι του προσπαθοῦν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν μεγάλην χωριατίαν του, ἐξηγοῦντες εἰς τὸν ἐπίσημον ἄνδρα ὅτι ὁ κ. Ὑβὼν δεικνύει εἰς τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς Μπέρς ἀπόλυτον ἀποκλειστικότητα.

— Μπᾶ ! ἀπαντᾷ ὁ Σέσιλ Ρὸδς χωρὶς νὰ γελάσῃ, ἀλλὰ μὲ λεπτὴν εἰρωνείαν εἰς τὰ μάτια, εἶνε μονοκόμματοι ὅσοι εἶνε ἀπὸ τὴν Βρετάνην. —Πήγαινε νὰ δῇς τὸν κῆπον, παιδί μου· ἐπειδὴ κρατῶ τοὺς κυρίους ἀπ' ἐδῶ εἰς τὸ πρόγευμα, θὰ σοῦ στείλω ἐκεῖ τὸ φαγητόν σου, ἂν αὐτὸ σ' εὐχαριστῇ.

Ἦτο γραμμένον ἔμως νὰ φάγῃ ὁ Ὑβὼν ψωμὶ κι' ἀλάτι μὲ τὸν Ναπολέοντα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς.

Δὲν εἶχεν ἀκόμη μισὴν ὥραν, ποὺ ἐπεριπατοῦσε γύρω εἰς τὰ ἀνθισμένα χαμόδενδρα, ὅταν ζωηρὰ ὀχλοβοὴ συνέβη εἰς τὰ πέριξ τῆς κατοικίας. Μαῦροι ἔτρεχαν, κάτι ἐφώναζαν μεταξύ των, κ' ἔφευγαν ἀμέσως. Ἠκούσθησαν μερικοὶ πυροβολισμοί, καὶ κατόπιν τὰ πάντα ἐπανῆλθον εἰς τὴν σιγήν.

Ὁ Ὑβὼν ἐπλησίασεν εἰς ἕνα ὁμιλον Κάφρων, ποὺ ὡμιλοῦσαν μὲ ἔξαψιν, καὶ ἠρώτησε διὰ τὸ αἴτιον τῆς ταραχῆς.

— Μπέρς... ἐπίθεσις... γλυτώσανε...

Δὲν ἐνόησε παρὰ μόνον αὐτὰς τὰς δύο λέξεις ἀπὸ τὰ *τσάτρα-πάτρα* ἀγγλικά των, τὰ ἀκατάληπτα διὰ τὰς ὀλίγας του γνώσεις ποὺ εἶχεν εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

Ὅ,τι ὅμως εἶχεν ἐννοήσῃ, τῷ ἔδιδε τὴν ὄρεξιν νὰ μάθῃ περισσότερα, ὅταν δύο Ζουλοῦ ἐνεφανίσθησαν, σύροντες ὁ καθένας των κ' ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ἦσαν ἕνα ἀγόρι κ' ἕνα κορίτσι ποὺ ὡμοίαζαν καταπληκτικῶς μεταξύ των, ἡλικίας 14 ἕως 15 ἐτῶν, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, καὶ Μποερόπουλα. Ἐφοροῦσαν, τὸ ἀγόρι σκοῦρα φορέματα μὲ πέτσινες γκέτες, τὸ κορίτσι κοντὸ φουστάνι, καὶ εἶχαν καὶ τὰ δύο βαθυὰ κομμένα τὰ μαλλιά, τοὺς ζωστῆράς των ἄδετους ἀπὸ φυσέκια, καὶ ἦσαν χωρὶς τουφέκια, λασπωμένα, κουρελιασμένα. Ἐβάδιζαν μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, φαινομενικῶς πειθήνια, ὁ Ὑβὼν ὅμως παρετήρησεν ὅτι ἔτρεμαν τὰ χείλη των καὶ ὅτι τὰ πρόσωπά των εἶχαν νευρικοὺς σπασμούς...

Οἱ μαῦροι τὰ ἔσυραν πρὸς τὸν πύργον. Λησμονήσας τὴν προκατάληψίν του, τοὺς ἠκολούθησε καὶ ὁ μικρὸς Βρετόνος ἕως τὸ δωμάτιον, ὅπου ἦσαν ὁ Σέσιλ Ρὸδς καὶ οἱ ξένοι του.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων ἀντήλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τοὺς ὑπηρέτας του. Καὶ τότε αὐτοὶ ὡδήγησαν τοὺς αἰχμαλώτους των εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, ἐξῆλθαν καὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν.

— Καλῶς τὸ παληκάρι μου ! εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης πρὸς τὸν μικρὸν Κλοαρέκ· ἀληθινά, μπορεῖ καὶ ὁ Γάλλος νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ σπίτι μου, ἀφοῦ ἔρχωνται 'ς αὐτὸ καὶ οἱ Μπόερς ἀκόμη.

Καὶ ἐδείκνυε τὰ δύο παιδιὰ ποὺ ἐστέκοντο ἀλληλοκρατούμενα, στυγνὰ καὶ ἀμίλητα.

— Τί εἶνε τὸ ἔγκλημά των ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζουανίκ.

— Μικρὰ πράγματα, ἀπήντησε μὲ περιφρονητικὸν τόνον ὁ Ναπολέων τῆς Ἄκρας· ἀπόπειρα ἀπαγωγῆς ἐναντίον μου.

—Ὄχι δά ! δὲν εἶνε δυνατόν !—ἀνέκραξεν ὁ Γιάγκος.

Κ' ἐκύτταξε μ' ἐνδιαφέρον καὶ οἶκτον συγχρόνως τὸ κορίτσι, τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον ἦτο γεμάτο αἵματα ἀπὸ μίαν πλατεῖαν τσουγγρανιάν, πέρα-ὡς-πέρα.

(Ἕπεται συνέχεια) **Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ**

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΙ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΚΑΙΩΣ παρευρέθην προχθὲς εἰς συζήτησιν μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ περὶ τῶν δεκαπενθημέρων διακοπῶν. Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξευρα τί μέρος λόγου εἶνε αὐταὶ αἱ *δεκαπενθήμεροι*, διότι ὅταν ἐγὼ ἤμουν μαθητής, καὶ ἡ λέξις καὶ τὸ πρᾶγμα μᾶς ἦσαν ἄγνωστα. Καὶ μόνον ἀπὸ τὴν συζήτησιν αὐτὴν ἔλαβα ἀφορμὴν νὰ μάθω, ὅτι ἀπὸ φέτος ἐφηρμόσθη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ σύστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν Σχολείων, κατὰ τὸ ὁποῖον καταργοῦνται μὲν αἱ ἄλλαι ἐν τῷ μεταξὺ ἑορταί,— Ἅγιος Δημήτριος, Ἅγιος Νικόλαος κτλ.—ἀφίνονται δὲ οἱ μαθηταὶ ἐλεύθεροι ἐπὶ δεκαπέντε συνεχεῖς ἡμέρας, ἤτοι ἀπὸ τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου.

Καὶ ὁ μὲν υἱός, μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου ὀλίγον ἀμελής, ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὴν καινοτομίαν, ἡ δὲ μητέρα του εἶχε κηρυχθῆ ἐναντίον.

—Καλὲ αὐτὲς δὲν εἶνε πιὰ διακοπές! ἔλεγεν ἡ καλὴ κυρία ἀγανακτισμένη· εἶνε *ρεμπελιό!* Ἀκοῦς ἐκεῖ καλέ, μισὸ μῆνα νὰ μὴν πατοῦν τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο! Καὶ τί θὰ κάνουν στὸ σπίτι ; Ὕπνο καὶ παιχνίδι ! Οὔτε βιβλίο οὔτε τετράδιο ....Ἔτσι θὰ ξεσυνειθίσουν, καὶ ὕστερα θὰ θέλουν ἄλλο μισὸ μῆνα γιὰ νὰ μποῦν πάλι σὲ τάξι.

— Καθόλου ! διεμαρτύρετο ὁ υἱός, φουρκισμένος καὶ αὐτὸς διότι ἡ μητέρα του «ἐννοοῦσε νἀνακατεύεται σὲ ὅλα.» Τὸ σύστημα εἶνε τὸ ὡραιότερο ποὺ γίνεται ! Ρεμπέλιὸ ἦταν πρίν, ποῦ κάθε δεύτερη μέρα δὲν ἐπηγαίναμε στὸ σχολεῖο. Τώρα ὅλες οἱ γιορτὲς εἶνε μαζί, καὶ ξενοιάζουμε· ἐπίσης καὶ ὅλες οἱ ἐργάσιμες ἡμέρες, σχεδὸν χωρὶς διακοπή. Ἔτσι ὁ μαθητὴς καὶ ἐργάζεται καλλίτερα, καὶ διασκεδάζει καλλίτερα. Πρῶτα τὴν ἐργασία τὴν ἐμπόδιζε ἡ διασκέδασις, καὶ τὴν διασκέδασι τὴν ἐμπόδιζε ἡ ἐργασία : «Ἄ ! νὰ μὴν ἀγρυπνήσω ἀπόψε, γιατὶ αὔριο ἔχω μάθημα ! . . . Ἄ ! νὰ μὴ πάω στὴν ἀπογευματινή, γιατὶ πρέπει νὰ μελετήσω.» Τώρα τίποτε ἀπ' αὐτά ! Ἡ ἐργασία-ἐργασία, καὶ ἡ μελέτη-μελέτη !

—Καλὲ δὲ βαρυέσαι ! *ρεμπελιό !* ἐπανελάμβανε κάθε τόσον ἡ μητέρα, ἀμετάπειστη.

—Τελοσπάντων, εἶπεν ὁ μαθητής, ἀφοῦ ἡ συζήτησις παρετάθη ἀρκετά, σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ ξεύρετε καλλίτερα ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἀφοῦ ἐκεῖνοι εἰς τὰ Σχολεῖά των τὸ κάμνουν ἔτσι, θὰ 'πῆ ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ σοφώτερο.

Τὸ ἐπιχείρημα ἦτο ἀρκετὰ σοβαρόν. Ἐν τούτοις ἡ μητέρα ἐψιθύρισε ;

—Ναί, μὰ ἐγὼ εἶμαι μάνα ! καὶ μιὰ μάνα ξεύρει περισσότερα γιὰ τὸ παιδί της ἀπὸ ὅλους τοὺς σοφοὺς τοῦ κόσμου.

Ἡ γνώμη μου δὲν ἐζητήθη, διότι ἐξ ἀρχῆς ἐδήλωσα ὅτι δὲν γνωρίζω οὔτε κἂν τὸ πρᾶγμα. Δὲν ἔλαβα λοιπὸν μέρος οὔτε ὑπὲρ τοῦ μαθητοῦ οὔτε ὑπὲρ τῆς μητρός του. Ἐν τούτοις μοῦ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ σκεφθῶ περὶ τοῦ ζητήματος τῶν δεκαπενθημέρων διακοπῶν καὶ νὰ καταλήξω εἰς ἕνα συμπέρασμα, πολὺ παράδοξον, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Συνεπέρανα δηλαδὴ ὅτι καὶ πρῶτα, ὅταν αἱ διακοπαὶ ἐγίνοντο κάθε λίγο, καὶ τώρα ποῦ γίνονται *μονορροῦφι*, εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ἐννοῶ τὸ ἴδιον πρᾶγμα ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς βλάβης, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ νὰ προξενήσῃ τὸ μέτρον εἰς τοὺς μαθητάς. Διότι ὅσον διὰ τὴν ὠφέλειαν, νομίζω ὅτι εἶνε ὀφθαλμοφανής, καὶ ἀπόδειξις ὅτι ὅλοι οἱ μαθηταί, ὅσους ἔτυχε νὰ ἐξετάσω, εἶνε κηρυγμένοι ὑπέρ. Λοιπόν, διὰ τὴν βλάβην : Ὁ καλὸς μαθητής, ὁ ἐπιμελής, ὁ φιλόπονος, ὁ ἔχων συναίσθησιν τοῦ καθήκοντός του καὶ φιλοτιμίαν, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ βλαφθῇ ἀπὸ τίποτε. Ὁ ἀμελὴς πάλιν καὶ ὁ φυγόπονος καὶ ὁ ἀφιλότιμος, νομίζω ὅτι θὰ ἔμενεν ὁ ἴδιος καὶ δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτε γενναῖον, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ ἑορταὶ κατηργοῦντο ὁλωσδιόλου. Διότι *μὲ τὸ σταυιὸ* γράμματα δὲν μαθαίνονται ! Ὅποιος θέλει νὰ μάθῃ, θὰ μελετᾷ ὀλίγον καὶ κατὰ τὰς διακοπάς, ὥστε καὶ τὰς τυχὸν ἐλλείψεις του νἀναπληρώσῃ καὶ τὴν ἕξιν τῆς ἐργασίας νὰ μὴ χάσῃ. Ὅποιος πάλιν δὲν θέλει νὰ μάθῃ, καὶ πηγαίνει πάντοτε εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμελέτητος, δὲν θὰ γίνῃ βέβαια χειρότερος μὲ τὰς διακοπάς. Εἰς τὴν σοφὴν Εὐρώπην, ὅπου αὐτὸ τὸ γνωρίζουν κάλλιστα, ἐσκέφθησαν ὅτι εἰς τὸν καλὸν μαθητὴν αἱ δεκαπενθήμεροι διακοπαὶ συμφέρουν καλλίτερα, διότι μὲ αὐτὰς καὶ τὰς ἑορτάς του ἀπολαμβάνει ἀνέτως, καὶ ἕως τὴν πατρίδα του νὰ πεταχθῇ, ἂν εἶνε ξένος καὶ οἰκότροφος, ἔχει καιρόν, —ἀμοιβὴ ἡ ὁποία τοῦ πρέπει, — καὶ τὰς ἐλλείψεις του ἀναπληρώνει εὐκόλως,— εὐκολία ἡ ὁποία ἐπίσης τοῦ πρέπει. Εἰς τὸν κακὸν μαθητὴν αἱ δεκαπενθήμεροι διακοπαὶ δὲν συμφέρουν βέβαια τόσον. Ἀλλὰ καὶ τί συμφέρει εἰς ἕνα κακὸν μαθητήν; Καὶ τί μέτρον εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ λάβῃ ἐναντίον του ; Φυλακή, ξύλο, νηστεία... διὰ νὰ γίνῃ χειρότερος !...

Ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ μοῦ ἀνεκοινώθη καὶ μία γελοιογραφία.

Παριστάνει ἕνα γυμνασιόπαιδα, εἰς τὸ κρεββάτι του, κοιμώμενον μακαρίως, ἐνῷ τὸ ὡρολόγιον δίπλα του σημειώνει τὴν δωδεκάτην. Καὶ ἀπὸ κάτω γράφει: «Τοῦ εἶπαν τώρα μὲ τὰς δεκαπενθημέρους διακοπὰς ν' ἀναπληρώσῃ τὰς *ἐλλείψεις* του· κ' ἐπειδὴ ἔκρινεν ὅτι τόσον καιρὸν τοῦ ἔλειπεν ὁ ὕπνος, τώρα κοιμᾶται ὡς τὸ μεσημέρι». Αὐτὸ ἀκριβῶς ποῦ σᾶς ἔλεγα!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

Ἀθῶες κι' ἀνέγγιχτες καρδιές,
Ἐσεῖς μικρὰ παιδάκια,
Μοιάζετε μὲ πουλάκια,
Μὲ ρόδα τρυφερά.

Λὲς καὶ οἱ ψυχές σας φέγγουνε
Μὲ θεϊκὴ ὡμορφάδα,
Σὰν τοῦρανοῦ *λαμπάδα*
Στὰ μάτια σας βαθειά.

Κάκία δὲν ἐγνώρισεν
Ἀκόμη ἡ καρδιά σας,
Θαρρεῖτε ὁλόγυρά σας
Ὅλο τὸν κόσμο ἀγνό.

Ὦ ! πόσο ὡραῖο θάτανε
Ἂν εἴμαστε παιδάκια,
Ἀγνὰ σὰν λουλουδάκια,
Σ' ὅλη μας τὴ ζωή.

Ἀλλὰ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς
Τὰ χρόνια θὰ περάσουν
Κ' οἱ ἀθῶες ψυχὲς θὰ χάσουν
Τὴν πρώτη τους χαρά.

Χαρὰ λοιπὸν στὸν ἄνθρωπο
Ποῦ κι' ἂν περνοῦν τὰ χρόνια,
Κλεῖ στὴν ψυχή του αἰώνια
Μιὰ ἀγνότη παιδική.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΑΜΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Εἴδαμεν εἰς τὸ περασμένο φύλλο, πῶς ἡσύχασαν τὰ νεῦρα τοῦ Καραμπαμπούλα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ξυλοπατινάδα ποῦ ἔφαγε ὁ Ποιητής, ποῦ εἶπε τὸ τραγοῦδι, ποῦ ἔλεγε γιὰ τὸ Διακετή, ποῦ εἶχε τὴν βαρκοῦλα, ποῦ ἔτρεχε μονάχη της στὸν κάμπο... Εἴδαμε καὶ πῶς ὁ Ὀταμπῆς ἄρχισε νὰ ὀνειρεύεται πῶς θὰ γίνῃ πρωθυπουργὸς τοῦ Καραμπαμπούλα.

Ἔξαφνα ὅμως ἕνα φοβερὸ μούγγρισμα τὸν ἐξύπνησεν ἀπὸ τὰ χρυσᾶ του ὄνειρα. Ὁ Καραμπαμπούλας, ἀφοῦ ἔπαιξε καλὰ-καλὰ μὲ τὴν μαϊμοῦ του, ποῦ εἶχε σκαρφαλώσῃ ἐπάνω στὸν θρόνον καὶ ὕστερα ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν του, καὶ τοῦ ἔξυνε τὴν φαλάκραν, — ἀφοῦ λοιπὸν ἔπαιξε, ἠθέλησε νὰ τραβήξῃ καὶ μιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὴν τσιμπούκα του.

Ὁ Ὀταμπῆς ὅμως, βυθισμένος εἰς τὰ ὄνειρα καὶ τὰ σχέδια ποῦ ἔκαμνε διὰ τὸ μεγάλο ἀξίωμα, ποῦ θὰ εἶχε τώρα, ἅμα ἐτρώγετο ὁ Ποιητής, εἶχε ξεχάσῃ νὰ συνδαυλίσῃ τὴν φωτιὰ εἰς τὴν ξεροκολοκύθα τοῦ μαύρου βασιληᾶ· καὶ ὁ βασιληᾶς, καθὼς ἐρρούφηξεν, ἐγέμισε τὴν στοματάρα του μὲ στάχτη.

Ἄ, παιδάκια μου! Πᾶν' τὰ χρυσᾶ ὄνειρα! Ὁ καϊμένος ὁ Ὀταμπῆς ἐκατρακύλησεν ἀπὸ τὸ ὑψηλὸν ἄξίωμα, ὡς ποῦ νὰ πῆτε κύμινο. Καὶ καλὰ ποῦ δὲν ἤτανε ἐκεῖ κοντὰ οὔτε γιαταγάνια, οὔτε μπουκάλια, οὔτε κανένα ἄλλο ἐπικίνδυνον ὄργανον! Ἔφαγε ὅμως καὶ αὐτὸς κλωτσοπατινάδα, τῆς χρονιᾶς του! Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσῃ μάλιστα τὸ κεφάλι του, ἔπεσε κάτω προμύτα, μὲ τὰ δύο του χέρια ὑψηλά. Ἔδειξε τὸν οὐρανὸν ἔτσι μὲ τὰ δάκτυλά του, κ' ἐτσίριζε τρεῖς φορές:

— Ἥμαρτον! ἥμαρτον! ἥμαρτον!

Αὐτὸ τὸ «ἥμαρτον» τὸν ἐγλύτωσε. Ἡ μᾶλλον ὁ Καραμπαμπούλας ἐσκέφθη πῶς τοῦ ἔφτανε, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ Ποιητής, καὶ ἄφησε, δι' ἄλλην φοράν, τὸν Τσιμπουκοκράτην.

«Ἥμαρτον! ἥμαρτον! ἥμαρτον!...» (Σελ. 44, στ. α'.)

Ἐννοεῖται ἔφαγε πάλιν ὁ Ὀταμπῆς μιὰ κλωτσιά, κ' ἔγινε ἀφαντος ἀπὸ τὸ παλάτι, χωρὶς νὰ ζητήσῃ πιστοποιητικὸν καλῆς διαγωγῆς ἀπὸ τὸν ἀφέντην του.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ÉMILE PECH)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Βεβαίως ἐπερίμενεν ἡ Ἀνδρέα ὅτι ἐνωρὶς ἢ ἀργὰ θὰ ἐμάνθανεν ὅτι εἶχεν ἐξάδελφον, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἐξάδελφος ἦτο πτωχός· ἀλλὰ νὰ τὸν ἴδῃ μὲ τὰ μάτια της ὅτι ἔτρεχεν εἰς τοὺς δρόμους τῆς ἐξοχῆς μὲ σχισμένα ροῦχα, σχεδὸν κουρελιασμένα, αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε κατ' οὐδένα λόγον ἡ ματιοδοξία της νὰ τὸ χωνεύσῃ!

— Ἐσεῖς ἐξάδελφός μου! Πολὺ ἀμφιβάλλω! τῷ ἀπήντησε μὲ περιφρονητικὸν μορφασμόν, ἐνῷ τὸν ἐμετροῦσε μὲ τὰ μάτια, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὰ πόδια.

— Αὐτὸ φαίνεται πῶς σᾶς δυσαρεστεῖ ἀρκετά, ἀπήντησεν ἐκεῖνος γελῶν ἀφελέστατα, καὶ χωρὶς διόλου νὰ πειραχθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὑπεροπτικὴν ἐξέτασιν τῆς σχισμένης φορεσιᾶς του. Εὑρίσκετε βέβαια ὅτι δὲν εἶμαι πολὺ παρουσιάσιμος ἐξάδελφος, καὶ ὅμως, μὴ πρὸς κακοφανισμόν σας, εἶμαι πράγματι συγγενής σας.

— Δὲν λέγω ὄχι, εἶπεν ἡ Ἀνδρέα, στενοχωρημένη καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί ν' ἀπαντήσῃ· ὁμολογῶ ὅτι τὴν πρώτην στιγμήν...

— Ὦ! αὐτὸ δὲν εἶνε ἄξιον ἀπορίας. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ ὅτι κάπως ἐντραπήκατε νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε ἐς αὐτὴν κατάστασιν ποῦ εἶμαι, περιμένετε ὅμως νὰ καθαρισθῶ καὶ νὰ στολισθῶ, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι ὁπωσδήποτε εἶμαι ὑποφερτὸς ἐξάδελφος.

— Εἶσθε, ἠρώτησεν ἡ δεσποινίς, συνερχομένη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, — εἶσθε ὁ νέος, ποῦ μοῦ ἔλεγεν ἡ κυρία Γριβὼ πρὸ ὀλίγου, ὁ συμμαθητὴς τοῦ υἱοῦ της; Αὐτοὶ εἶνε βέβαιοι κι' ὅλας πῶς ἐσεῖς κ' ἐγὼ εἴμεθα συγγενεῖς.

— Πραγματικῶς εἶμαι φίλος καὶ συμμαθητὴς τοῦ Γάστωνος Γριβώ... Φαίνεσθε ἀρκετὰ καλὰ πληροφορημένη γιὰ μένα. Πῶς ἡ μητέρα του καὶ αὐτὸς συμβαίνει νὰ μᾶς ὑποθέτουν συγγενεῖς; Ἐγὼ τουλάχιστον πολὺ παραξενεύομαι μ' αὐτό· χθὲς ἀκόμη, κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἐγνώριζα πῶς εἶχα ἐξαδέλφους εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τῆς γῆς.

Ὡμίλοῦσε φυσικώτατα, μὲ τόσην ἠρεμίαν, σὰν νὰ ἦτο συνηθισμένος ν' ἀναλαλύπτῃ καθημερινῶς καὶ ἀπὸ ἕνα καινούργιον ἐξάδελφον ἢ ἐξαδέλφην· ἡ μεγαλοπρέπεια, μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ἐνεφανίσθη ἐκείνη ἡ μικρὴ ἀριστοκράτισσα, κανὲν αἴσθημα ὑπερηφανείας δὲν ἐγέννησεν εἰς τὴν καρδίαν του· τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν θὰ ἠσθάνετο, ἂν εὑρίσκετο ἔξαφνα ἐμπρὸς εἰς καμμίαν ἐξαδέλφην, πολὺ ὀλιγώτερον εὐνοηθεῖσαν ἀπὸ τὴν τύχην. Εἰς τὴν ἐλεεινὴν ὅμως θέσιν ποῦ ἦτο τώρα, ἡ ἐπικουρία τῆς ἀμάξης δὲν ἦτο διόλου ἀπορριπτέα, καί, μὲ τὴν συνηθισμένην του εἰλικρίνειαν, ἔδειξεν ἀμέσως πόσον εἶχεν εὐχαριστηθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σύμπτωσιν.

— Εἶμαι τυχερὸς ἀλήθεια, ποῦ εὑρεθήκατε ἐδῶ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ ἔπρεπε, εἶπε γεμάτος φαιδρότητα. Θὰ κάμω τώρα ἀναπαυτικὰ τὸν δρόμον ποῦ μοῦ μένει...

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἡνίοχον:

— Θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ περιμείνετε μιὰ στιγμοῦλα. Βλέπω τὰ ἄλογά σας ποῦ δὲν κρατοῦνται πιά, δὲν σᾶς ζητῶ ὅμως παρὰ ἑνὸς λεπτοῦ ἀργοπορίαν.

Ἐπέστρεψε πάλιν κούτσα-κούτσα πρὸς τὸν σωρὸν τῶν πετρῶν, ἐσήκωσε τὸ ποδήλατον, τοῦ ὁποίου ὁ πίσω τροχὸς ἦτο ὀλίγον στραβωμένος, καὶ τὸ ἔφερεν ἕως τὸ ἁμάξι.

— Ἠμπορεῖτε, ἠρώτησε τὸν λακέν, νὰ μοῦ κάνετε θέσιν διὰ τὸ ποδήλατον αὐτοῦ ἐπάνω; Ἄλλον τρόπον δὲν βλέπω διὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ ἐδῶ· τὸ δεξί μου πόδι μοῦ πονεῖ φοβερά, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως τὸ ἐστραμπούλισα...

Οἱ δύο ὑπηρέται ἀναποφάσιστοι, ἐγύρισαν κ' ἐκύτταξαν τὴν μικρὰν τῶν κυρίαν.

Ὁ ποδηλάτης ἀντελήφθη τὰ βλέμματά των, καὶ ἐνόησε τὴν σημασίαν των.

— Ἐλπίζω, εἶπεν, νὰ μὴ φανῇ τόσον ἀπάνθρωπος ἡ δεσποινίς, ὥστε ν' ἀρνηθῇ νὰ βοηθήσῃ ἕνα πτωχὸν τραυματίαν, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὸς ὁ τραυματίας εἶνε ἐξάδελφός της. Διότι καθ' ὁδὸν θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν εἶμαι ἀπατεὼν καὶ ὅτι τὸ ἴδιον αἷμα ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας.

— Ἔχετε λοιπὸν πραγματικῶς τὸν σκοπὸν νὰ ἔλθετε εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα, ἀρκετὰ ἀποροῦσα μὲ τὴν ἀφέλειαν τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἐπήγαινεν αὐτόκλητος εἰς τὸ δικό της σπίτι.

— Μά, λιγάκι, ἐξαδέλφη μου. Ὦ! δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε! Εἶμαι κ' ἐγὼ Δεβουσὸ σὰν ἐσᾶς· καί, ξεύρετε, κόρακας κοράκου μάτι δὲν βγάζει. Ὄχι βέβαια πῶς θέλω νὰ σᾶς παρομοιάσω μὲ κόρακα, διότι τώρα εἶσθε μᾶλλον σὰν θυμωμένη γατίτσα· ἀλλὰ ἐπὶ τέλους πρέπει κάποτε νὰ χρησιμεύουν σὲ κάτι καὶ αἱ παροιμίες!

— Ἐνόμιζα, ἀπὸ ὅ,τι ἤκουσα νὰ λένε προτήτερα, ὅτι σᾶς ἐπερίμεναν εἰς τῆς κυρίας Γριβώ...

— Ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐπήγαινα κ' ἐγώ, ὅταν ἔπεσα κ' ἐδάγκασα τὸ χῶμα, ἀπὸ τὴν ἀνάποδη· τὸ στραμπούλισμα ὅμως ποῦ ἔπαθα μὲ ὑποχρεώνει ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ μὴν πάω ἐκεῖ. Δὲν μὲ περιμένουν ἄλλως τε πρὶν ἀπὸ αὔριον, καὶ θὰ ἦτο κρῖμα ν' ἀφίσω νὰ χαθῇ μία τόσον λαμπρὰ εὐκαιρία, καὶ νὰ μὴν κάμω τὴν γνωριμίαν σας.

Ὑπῆρχεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ νέου τόση ἀποφασιστικότης, ὥστε ἡ Ἀνδρέα ἔμεινεν ἄναυδος, μὴ εὑρίσκουσα καμμίαν ἀντίρρησιν εἰς τὸ σχέδιόν του. Καὶ ἔπειτα, πῶς ἠμποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὸν ἐξάδελφόν της ἔρημον εἰς τὸν δρόμον; Διότι, μ' ὅλην της τὴν ἀπέχθειαν εἰς τὸ νὰ παραδεχθῇ αὐτὴν τὴν συγγένειαν μὲ τὴν ὄψιν ποῦ τῆς παρουσιάσθη, δὲν ἦτο ὅμως δυνατὸν καὶ νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ.

Ἀνεβιβάσθη λοιπὸν τὸ ποδήλατον ἐπάνω εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ ἡνιόχου, καὶ ὁ ἄφοβος ποδηλάτης ἀνέβη κ' ἐκάθησε δίπλα εἰς τὴν ἐξαδέλφην του.

— Τώρα, τῆς εἶπεν, ἅμα τὰ ἄλογα ἤρχισαν πάλιν νὰ τρέχουν μὲ καλπασμόν, — δὲν θὰ βλέπετε τὴν ὥραν νὰ μὲ γνωρίσετε καλλίτερα, δὲν εἶν' ἔτσι; Θὰ σᾶς φαίνεται παράξενο πρᾶγμα, νὰ συναντᾶτε ἐδῶ, εἰς τὴν ἐρημιά, ἕνα ἀγόρι βουτηγμένο στὴ σκόνη καὶ κουρελιασμένο, ποῦ δὲν τοῦ λείπει παρὰ ἡ μαγκοῦρα καὶ τὸ δισάκκι γιὰ νὰ μοιάζῃ μὲ ζήτουλαν, καὶ νὰ τὸν ἀκοῦτε νὰ σᾶς δηλώνῃ ὅτι εἶσθε ἐξαδέλφη του καὶ αὐτὸς ἐξάδελφός σας! Ἐλᾶτε, ὁμολογήσατέ το ὅτι αὐτὸ σᾶς φαίνεται ἀρκετὰ ἀλλόκοτον, καὶ ὅτι διόλου δὲν τὸ ἐπεριμένατε.

— Βέβαια· ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἤμαστε συγγενεῖς, ἐσεῖς κ' ἐγώ, ἂν σήμερον ἀκριβῶς δὲν μοῦ ἔκαμναν λόγον διὰ σᾶς, ὅτι ἴσως εἶσθε ἐξάδελφός μου.

— Καὶ σᾶς ἔκαμαν τοὐλάχιστον καλὰς συστάσεις γιὰ μένα; ἠρώτησεν ὁ νεαρὸς ποδηλάτης μὲ φαιδρὰ γέλια. Ὁ Γάστων, ὑποθέτω, δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐμέ· τοῦ εἶχα σχεδὸν ὑποσχεθῆ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἀδελφῆς του· ἀλλὰ ἡ τύχη, ἡ τακτικὴ αὐτὴ σύντροφος τοῦ ὁδοιπόρου καὶ τοῦ περηγητοῦ, δὲν τὸ ἐπέτρεψεν· ἔβαλεν εἰς τὸν δρόμον μου ἕνα κοτρῶνι ποῦ μ' ἐξάπλωσε κατὰ γῆς, καὶ μίαν χαριτωμένην ἐξαδέλφην, ἡ ὁποία μὲ παίρνει μαζί της μὲ τὸ ἁμάξι... Ἀλλά, καὶ πάλιν σᾶς ἐρωτῶ, ἀπὸ ποῦ ἡ κυρία Γριβὼ καὶ ὁ υἱός της συμπεραίνουν ὅτι συγγενεύομεν ἐσεῖς κ' ἐγώ;

— Ἐν πρώτοις, διότι ἔχομεν καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιον ἐπίθετον, καὶ ἔπειτα διότι μᾶς ἔχουν βαπτισμένους καὶ τοὺς δύο μὲ τὸ ὄνομα Ἀνδρέα.

— Πῶς ἀνέκραξεν! ὁ νέος, στρέφων ἀποτόμως πρὸς τὴν δεσποινίδα, μὲ περιέργειαν. Ἀλήθεια; σᾶς λένε καὶ σᾶς Ἀνδρέα, σὰν ἐμένα;

— Ἀκριβῶς· καὶ ὅταν τοὺς ἔκαμα λόγον δι' ἕνα θεῖόν μου, ποῦ ἔφυγε πολὺ νέος διὰ τὴν Αὐστραλίαν, ἐφάνησαν ὅτι δὲν εἶχαν πλέον καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν συγγένειάν μας.

— Καὶ ἔχουν δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ ποδηλάτης, μὲ τὰ μάτια γεμάτα χαράν· ἐκεῖνος ὁ γέρο-θεῖος, ὁ ἰδικός σας, εἶνε ὁ ἰδικός μου ὁ παπποῦς.

— Εἶσθε βέβαιος; ἐπέμεινε ἡ Ἀνδρέα. Τὰ ἐσχεδιάσατε ἴσως μὲ τὸ κεφάλι σας αὐτά· πῶς γίνεται νὰ ξέρετε...

— Ὦ! ἀστεῖο κι' αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ νεαρὸς ποδηλάτης μὲ δυνατὰ χάχανα. Ἂν δὲν γνωρίζω ἀσφαλῶς ποῖος εἶνε ὁ πατέρας μου καὶ ποῖος ὁ παπποῦς μου, τί λοιπὸν θὰ γνωρίζω; Ὁ πατέρας μου ἄλλως τε μοῦ ἔκαμε λόγον διὰ μακρῶν δι' ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, τώρα τελευταῖα· κι' ἂν παραδεχθῶ ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ μὴ μὲ θεωρῆτε ἀσφαλῆ πηγὴν εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, — ἐπρόσθεσε μὲ μίαν ἀναλαμπὴν εἰς τὸ βλέμμα του, — δὲν ἐπιτρέπω ὅμως εἰς κανένα ν' ἀμφιβάλλῃ δι' ὅ,τι λέγει ὁ πατέρας μου· ὁ λόγος του εἶνε λόγος τιμίου ἀνδρός.

«Ἀνεβιβάσθη τὸ ποδήλατον ἐπάνω εἰς τὸ ἐδώλιον...» (Σελὶς 45, στ. α'.)

— Ζῇ λοιπὸν ὁ πατέρας σας; ἠρώτησεν ἡ Ἀνδρέα μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ναί, κι' ὁ πατέρας μου, κ' ἡ μητέρα μου, κ' οἱ ἀδελφοί μου κ' αἱ ἀδελφές μου· δὲν εἶμαι, ὡς βλέπετε, ὀλομόναχος εἰς τὸν κόσμον.

— Καὶ ὁ πατέρας σας εἶνε... εἶνε ἄν...

Ἔπῆγε νὰ εἴπῃ «ἄνθρωπος τοῦ κόσμου», ἐγκαίρως ὅμως ἐκρατήθη.

— Ἂν... τί ἄν; ἠρώτησεν ὁ ἔφηβος, εἰς μάτην ἀναμένων τὸ τέλος τῆς ἐρωτήσεώς της.

— Ὦ! τίποτε. Ἄλλο ἤθελα νὰ πῶ. Τί ἀφῃρημένη! εἶχα ἀλλοῦ τὸν νοῦ μου... Ἡ καλωσύνη σας... εὐχαριστῶ πολύ! — ἀπήντησεν εἰρωνικὰ ὁ ἐξάδελφος. Κ' ἐσεῖς, ἐξαδέλφη, ἔχετε πολλοὺς συγγενεῖς; Εἶσθε πολλοὶ στὸ σπίτι σας;

— Ὁ πατέρας μου κ' ἐγὼ μόνον.

Τὸ πρόσωπον τοῦ μικροῦ περιηγητοῦ ἐξέφρασε τόσην ἀπορίαν, ὥστε ἡ Ἀνδρέα ἐφάνη πειραγμένη.

— Τί, δηλαδή; εἶπε. Μήπως φαντάζεσθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ εὕρετε ὁλόκληρον ἀποικίαν ἀπὸ Δεβουσούδες, μικροὺς καὶ μεγάλους;

— Ὄχι βέβαια ὁλόκληρον ἀποικίαν... Εἶχα ὅμως φαντασθῆ, κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω διατί, ὅτι ἡ οἰκογένειά σας ἦτο τοὐλάχιστον τόσον μεγάλη, σὰν τὴν ἰδικήν μας... Ἀλήθεια, τί ἡλικίας εἶνε ὁ πατέρας σας;

— Θὰ πλησιάζῃ τὰ ἑξῆντα τέσσερα.

— Ἄ! τώρα ἐννοῶ· ὁ πατέρας σας λοιπὸν καὶ ὁ ἰδικός μου ὁ παπποῦς εἶνε οἱ δύο ἀδελφοί, πού εἶχα μαλώσῃ, τὸν καιρὸν ἐκεῖνον — οἱ ἐχθροὶ ἀδελφοί. Ἑπομένως, ὁ πατέρας μου εἶνε ἀνεψιὸς τοῦ πατέρας σας· καὶ σεῖς κ' ἐγὼ εἴμαστε ἐξάδελφοι.... Δηλαδὴ ὄχι, σεῖς εἶσθε ἡ θεία μου, κ' ἐγὼ ἀνεψιός σας. Τί ἡλικίας εἶσθε;

— Δεκατριῶν ἐτῶν, ἀπήντησεν ἡ Ἀνδρέα, μὲ κάποιον δισταγμόν, σὰν νὰ τὸ ἔλεγε διὰ τῆς βίας.

Ἤθελε πολὺ νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσθέσῃ μερικὰ χρόνια ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν της, διὰ νὰ τὸν συντρίψῃ μὲ τὸ βάρος τῆς ὑπεροχῆς της.

— Ἐγώ, εἶμαι στὰ δεκαπέντε, εἶπεν ἐκεῖνος· εἶμαι μεγαλήτερός σας· ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁπωσδήποτε εἶσθε θεία μου, πρέ-

πει νὰ σᾶς φέρωμαι μὲ σέβας· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ μή σᾶς λέγω «θεία» διότι αὐτὸ θὰ σᾶς κάνῃ γρηὰ κ' ἐγὼ θὰ φαίνωμαι πῶς σᾶς περιπαίζω.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΙΠΑΝΗ.

(Τσεχικὸν παραμῦθι)

Ἕνας χωριάτης εἶχε δυὸ γυοὺς· ὁ ἕνας, ὁ Πιπάνης, ἤταν τόσον *πτωχὸς τῷ πνεύματι*, ὥστε δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φτιάνῃ σκοῦπες· ὁ ἄλλος, ἐξυπνότερος, ἔφυγε κ' ἐπῆγε στρατιώτης, κ' ἔγινε ἀξιωματικός.

Ὁ Πιπάνης ὀλίγο ἐσυλλογιζόταν καὶ πολὺ ἐπάπνιζε, τὴν ὥρα ποὺ ἐδούλευε. Ἅμα αἱ δουλειές του ἐπήγαιναν ἄσχημα καὶ δὲν εἶχε πιὰ καπνό, ἐπήγαινε κι' αὐτὸς εἰς τοῦ ἀδελφοῦ του, τοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν ἦτον ὁ λόχος τοῦ ἀδελφοῦ του.

—Νά, γιατὶ ἔρχομαι τοῦ ἔλεγε! Ἔρχομαι σὲ σένα, γιατὶ εἶσαι ἄνθρωπος δυνατὸς καὶ ἀληθινὸς ἄρχοντας. Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε. Τί θὰ σοῦ κοστίσῃ νὰ μὲ διορίσῃς κ' ἐμένα σὲ καμμιὰ μεγάλη θέσι;

—Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάμω τέτοιο πρᾶγμα; Ἐσὺ δὲν ἔμαθες τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ φτιάνῃς σκοῦπες. Νά, πάρε αὐτὰ τὰ πακέτα τὸν καπνό, καὶ τρία χρυσᾶ φλουριὰ γιὰ ν' ἀγοράζῃς κι' ἄλλον καπνό, ἅμα τελειώσῃ αὐτός. Κι' ἅμα δὲν ἔχῃς παράδες, νἄρχεσαι νὰ σοῦ δίνω...

Ὁ Πιπάνης, χαρούμενος ποὺ ἐγέμισε τὴ σακκοῦλά του καὶ τὴν καπνοσακκοῦλά του, ξαναπαίρνει τὸν δρόμο τοῦ χωριοῦ του. Στὸ δρόμο ποὺ πηγαίνει, βλέπει μιὰ φτωχοῦλα, καὶ αὐτὴ τοῦ ζητᾷ ἐλεημοσύνη. Βγάζει καὶ τῆς δίνει ἕνα ἀπὸ τὰ φλουριά του.

— Μοῦ φτάνουν τὰ δύο, ἐμένα! συλλογίζεται ὁ σκουπᾶς.

Καὶ τραβᾷ ἐμπρός· ἔξαφνα ὅμως, στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, νὰ ἕνας ζητιάνος, ποὺ μὲ παρακάλια καὶ μὲ συχώρια τοῦ ζητᾷ ἐλεημοσύνη.

Ὁ Πιπάνης βάζει τὸ δεύτερο φλουρί του στὸ χέρι τοῦ ζητιάνου.

— Ἐμπρός! ἐμπρός! Δρόμο τώρα!... Μπᾶ! τί θέλει ἀπὸ 'μένα αὐτὸς ὁ ὡραῖος γέρος; Ἐλεημοσύνη; Κρῖμα, φιλαράκο μου! δὲν μοῦ μένει παρὰ ἕνα φλουρὶ μοναχά, ἀπὸ τὰ τρία ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ ἀδελφός μου ὁ λοχαγός· ἂν σοῦ χρειάζεται ὅμως ἐσένα, πάρε το, κ' ἐγὼ θὰ φτιάσω μερικὲς σκοῦπες παραπάνω, γιὰ νὰ πληρώσω τὸν φόρο ποὺ χρεωστῶ...

— Πιπάνη, καλέ μου Πιπάνη, λέγει ὁ γέρος, ἔχεις καλὴ καρδιά, εἶσαι πονόψυχος. Βγάζεις καὶ δίνεις εἰς τὸν πλησίον σου τὸ τελευταῖό σου φλουρί, ἐνῷ ἐγὼ τοῦ κάκου ἐπρόσπεσα κ' ἐπαρακάλεσα ὅλους τοὺς διαβάτες, ποὺ ἐπέρασαν πρὶν ἀπὸ σένα. Θὰ πάρῃς τὴν ἀνταμοιβή σου, Πιπάνη, διότι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος. Τάξε τρία πράγματα, καὶ θὰ γίνουν ἀμέσως. Συλλογίσου ὅμως καλὰ πρὶν τὰ 'πῇς. Ἔλα νὰ δοῦμε, τί θέλεις;

— Ἀ! Κύριε καὶ Θεέ μου, ἄκουσα σωστά; ἀπαντᾷ σαστισμένος ὁ Πιπάνης. Ἂν μοῦ ἐκάνατε μοναχὰ τὴν χάρι νὰ εἶνε πάντα ἡ πίπα μου γεμάτη μὲ καλὸ καπνό, δὲν θέλω παραπάνω.

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, *ἀμήν*! εἶπε σοβαρὰ ὁ ὡραῖος γέρος. Ζήτησε κι' ἄλλο, καϊμένε ἄνθρωπε, καὶ πρὸ πάντων συλλογίσου καλὰ πρὶν ὁμιλήσῃς.

Ὁ Πιπάνης τραβᾷ τὸ μουστάκι του, ζαρώνει τὰ φρύδια του, καὶ ὕστερα, χωρὶς νὰ κομπιάσῃ:

— Ὕστερα ἀπὸ τὸν καπνό, τίποτε δὲν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ὅσο νὰ κερδίζω στὸ παιγνίδι, ὁ,τιδήποτε παιγνίδι, χαρτιά, ζάρια, ντάμες, ἀμάδες.

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, *ἀμήν*! Δὲν σοῦ μένει πιὰ παρὰ μία εὐχὴ νὰ κάνῃς. Σκέψου καλά, Πιπάνη, σκέψου!

— Δημιουργὲ τῶν πάντων, ἔκαμα τὴν ἀπόφασί μου. Μοῦ χρειάζεται ἕνας μεγάλος τορβᾶς, ὅπου νὰ χώνεται κάθε τί ποὺ θὰ ἐπιθυμήσω.

— Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, *ἀμήν*!

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὅμως ὁ Θεὸς ἐπρόσθεσε λυπητερὰ-λυπητερά:

— Ἐλησμόνησες τὸ καλλίτερο, καλέ μου ἄνθρωπε, ἐλησμόνησες τὸν Παράδεισο.

— Μά, Πανάγαθε Θεέ μου, ἀφοῦ εἶμαι καλὸ παληκάρι, καὶ κανενὸς κακὸ δὲν κάνω, θὰ ἔχω κ' ἐγὼ τὴν θέσι μου στὸν Οὐρανό, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρία χαρίσματα ποὺ μοῦ ἐχάρισε ἡ καλωσύνη σας...

* * * *

Ὁ Πιπάνης εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δάσος πρὶν φθάσῃ στὸ χωριό του. Τὰ περιστατικὰ ποὺ τοῦ συνέβησαν τοῦ εἶχαν ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξι κ' ἐπεινοῦσε.

— Μπᾶ! εἶπεν ἀπὸ μέσα του, θὰ καπνίσω μιὰ πίπα.

Ἕνας κρότος ἀπὸ πιάτα καὶ ποτήρια τὸν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Κάτι πλούσιοι νοικοκυραῖοι τοῦ τόπου εἶχαν ἔλθῃ νὰ διασκεδάσουν κάτω στὸν ἥσκιο τῶν μεγάλων δένδρων.

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ βλέπω; φωνάζει ὁ πεινασμένος μας· γουρουνόπουλο μὲ ραπανάκια καὶ χήνα γεμιστή; Ἀ! βέβαια, θὰ μ' ἄρεσαν καλλίτερα νὰ ἦσαν μέσα στὸν τορβᾶ μου, παρὰ στὸ στομάχι αὐτῶν τῶν ἀφεντάδων.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ αὐτὴν τὴν εὐχήν, καὶ νά σου, ἡ χήνα καὶ τὸ γουρουνόπουλο τοῦ γάλακτος εὑρέθησαν μέσα στὸν τορβᾶ του. Ὁ Πιπάνης κάθεται καὶ καλοτρώγει, ὅσο δὲν ἐκαλόφαγε ποτὲ στὴ ζωή του. Ἀφοῦ ἔχαψε τὴ μισὴ χήνα καὶ τὸ ἕνα τρίτο ἀπὸ τὸ γουρουνόπουλο, γυρεύει κρασὶ ἕνα μπουκάλι, καὶ ἕνα μπακλαβᾶ, καί, καλὰ σαβουρωμένος τώρα, ξαναπαίρνει τὸν δρόμο του. Ζαλισμένος ὅμως λιγάκι ἀπὸ τὸ ξεφάντωμα, χάνει τὸν δρόμο καὶ τραβᾷ, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ ποῦ θὰ βγῇ.

Φθάνει κοντὰ 'ς ἕναν ἀρχοντικὸ πύργο. Ἕνας ἀμάξι περιμένει στὴν αὐλή. Ἕνας μεγάλος ἄρχοντας καὶ ἡ κόρη του ἑτοιμάζονται ν' ἀνέβουν στὸ ἀμάξι.

Χαιρετᾷ ταπεινότατα ὁ Πιπάνης.

— Ἀρχοντά μου, ἠμπορῶ νὰ ἐλπίσω πῶς θὰ μ' ἀφίσουν νὰ περάσω τὴν νύχτα σ' αὐτὸ τὸ ἀρχοντικό; Εἶμαι πολὺ κουρασμένος!

—Ξένε μου, αὐτὸς ὁ πύργος εἶνε δικός μου, ἀπαντᾷ ὁ μεγάλος αὐθέντης. Σοῦ δίνω εὐχαρίστως τὰ κλειδιά του, σὲ εἰδοποιῶ ὅμως πῶς ὁ πύργος μου εἶνε στοιχειωμένος καὶ πῶς κάθε βράδυ, σηκώνομαι καὶ φεύγω,—τόσο πολὺ ἡ κόρη μου φοβᾶται τὰ στοιχειά...

— Μὲ τὴν ἄδεια τῆς Εὐγενείας σας, θὰ δοκιμάσω ἐγὼ νὰ διώξω τὰ πονηρὰ δαιμόνια.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, παληκάρι μου. Δίνω τὴν κόρη μου καὶ τὰ ὑποστατικά μου· 'ς ὁποιον μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς διαβόλους τῆς Κολάσεως. Λοιπόν, καλὴν ἀντάμωσιν, αὔριο... ἂν σ' εὕρω ζωντανό.

Ὁ Πιπάνης χαμογελᾷ καὶ παίρνει τὰ κλειδιά. Πηγαίνει καὶ τὸ στρῶνει στὸ καλλίτερο δωμάτιο, ἀποτελειώνει τὰ φαγιά του, καπνίζει τὴν πίπα του καὶ δὲν πολυθιάζεται νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι, διότι λογαριάζει ὅτι θὰ κοιμηθῇ καλλίτερα, ἂν περιμείνῃ νὰ νυστάξῃ πρῶτα.

Κατὰ τὰς ἑνδεκα, κάτι παράξενοι κρότοι ἀκούονται μέσα στὸν πύργο.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ ταβάνι ἀνοίγει λιγάκι καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα περνᾷ ἕνα πόδι.

—Ποῦ τ' ἄφησες τὸ ἄλλο σου; ἐρωτᾷ ἀτάραχος ὁ Πιπάνης.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ *τσεχικὸν* τοῦ *Μίκοιτσεκ*].

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

—Ἐδῶ κατοικεῖ,ζοῦς παρακαλῶ, ἡ κυρία Ἄννα Μάγερ, ἡ νοσοκόμος;
—Μάλιστα· ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθε. Κάπου ἐδῶ ἔξω θὰ εἶνε. *(Βλέπε Πυρετικὰς Ἀσκήσεις, σελὶς 48.)*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Νίνα:—Μπᾶ! μπᾶ! τί μυρωδιὲς εἶνε αὐτὲς σήμερα; Τί κακό!...

Ἡ Ἑλένη:—Ἄσε με, καϊμένη, γιατὶ πηγαίνω νὰ φωτογραφηθῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἡ Ἑλλὰς

***

Μιὰ ἀπορία τοῦ μικροῦ Κωστάκη:

— Μαμμά, ὅταν μοῦ λές «θὰ σοῦ τὶς βρέξω» καὶ ἔπειτα μὲ δέρνεις, τί μοῦ βρέχεις;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Πολυτελεῖς κάρτας μὲ ὡραίας εὐχὰς μοῦ ἔστειλαν τὴν Πρωτοχρονιὰν ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι μου. Εἶνε πάρα πολλοί, ὥστε μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς ἀναφέρω ἐδῶ κατ' ὄνομα. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅμως ὅλους ἀπὸ καρδίας διὰ τὸ κομψὸν καὶ τρυφερὸν αὐτὸ δεῖγμα τῆς ἀγάπης των.

Μία κάρτα μὲ συγκινεῖ ἰδιαιτέρως: Εἶνε τῆς ἀγαπητῆς ἐν Ἀργοστολίῳ φίλης μου Ἄδος *Μαίρης Σάνδερς*, ἡ ὁποία πρὸ ἐτῶν ἦτο συνδρομήτριά μου καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ μ' ἐνθυμῆται καὶ τακτικὰ κάθε χρόνον νὰ μοῦ στέλλῃ τὴν πρωτοχρονιάτικην κάρτα της.

Καὶ ὁ κ. Φαίδων μὲ παρεκάλεσε νὰ εὐχαριστήσω τοὺς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ τῷ στείλουν κάρτας ἰδιαιτέρως.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

14.—Τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον*, εἰς τὴν σημερινὴν ὡραιοτάτην του ἐπιστολήν, μοῦ συνιστᾷ μίαν πτωχὴν κόρην ἐκ Μυτιλήνης, ἡ ὁποία ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνῃ συνδρομήτριά μου καὶ ἐλπίζει ὅτι κάποιος ἀπὸ τοὺς εὐπόρους καὶ εὐγενεῖς φίλους μας θὰ τὴν ἐγγράψῃ.

Ὁ *Γηραιὸς Νεῖλος* ἐνέγραψε τὴν ὑπ' ἀριθ. 1 συστηθεῖσαν ἄπορον κόρην ἐκ Βώλου. Τὸν συγχαίρω θερμῶς διὰ τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα—ἀλλὰ εὔσημα δὲν τοῦ γράφω. Διότι ἀπὸ σήμερον τὰ εὔσημα δι' ἐγγραφὴν ἀπόρων

καταργοῦνται.

Οὔτε ὁ *Γηραιὸς Νεῖλος* οὔτε κανεὶς ἄλλος ἐκ τῶν εὐπόρων καὶ πράγματι φιλανθρώπων θὰ δυσαρεστηθῇ διὰ τὴν κατάργησιν αὐτήν. Οἱ ἐγγράφοντες ἀπόρους δὲν ἀποβλέπουν βέβαια εἰς εὔσημα! Τὰ καταργῶ λοιπόν, ὄχι μόνον ὡς ὅλως περιττά, ἀλλὰ καὶ διότι ἐγίνετο μέχρι τοῦδε μία περίεργος καταστρατήγησις: Μερικοί, διὰ νὰ παίρνουν εὔσημα, παρουσίαζαν ἁπλᾶ ξεσπαθώματά των δῆθεν ὡς ἐγγραφὰς ἀπόρων. Συνίστων δηλαδή, ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τρίτου, τὸν ὑποψήφιον συνδρομητὴν των ὡς δῆθεν ἄπορον, καὶ ἔπειτα... τὸν ἐνέγραφαν διὰ τῶν ἰδίων του χρημάτων, δῆθεν ὡς πληρώνοντες αὐτά!!! Ἡ μέθοδος τιμᾷ ὁμολογουμένως τὴν παροιμιώδη ἀγχίνοιαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἴσως εἶνε καὶ ἀξία Εὐσήμων... Ὄχι ὅμως καὶ Εὐσήμων δι' ἐγγραφὴν ἀπόρων, εὐσήμων δηλαδὴ καλωσύνης καὶ εὐποιΐας!... Αὐτὸ τοὐλάχιστον οἱ κ. κ. εὐφυεῖς πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσουν καὶ νὰ μὴ δυσαρεστηθοῦν, οὔτε αὐτοί, διὰ τὴν κατάργησιν. Ὅσον διὰ τοὺς ἄλλους, εἶπα ὅτι οἱ *ἀληθῶς* ἐξ ἰδίων ἐγγράφοντες *πραγματικοὺς* ἀπόρους δὲν ἔχουν ἀνάγκην Εὐσήμων. Κάθε ἄλλο!

Πολὺν καιρὸν ἔκαμες, *Τόρε*, νὰ μοῦ γράψῃς, *ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλα ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ μ' ἐνθυμεῖσαι*. Παρέδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα τὰ χρήματα, διὰ νὰ στείλῃ ἓν »Ἡμερολόγιον» εἰς τὴν ἀδελφήν σου. Ἐλπίζω ὅτι φέτος θὰ μοῦ γράψῃς τακτικώτερα.

Δὲν πρέπει νὰ βαρύνεσαι, *Μαῦρε τῆς Βενετίας*, ὅταν μελετᾷς Ἑλληνικά. Τὸ εἰξεύρω ὅτι αἱ Γραμματικαὶ καὶ τὰ Συντακτικὰ δὲν εἶνε πολὺ διασκεδαστικὰ βιβλία· ἀλλὰ πῶς εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ διαφορετικά; Ἡ γλῶσσά μας, βλέπεις, εἶνε στενῶς συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀρχαίαν, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθῃ κανεὶς νὰ τὴν γράφῃ καὶ νὰ τὴν ἐννοῇ καλά, ἂν δὲν σπουδάσῃ κάπως καὶ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Ἀπὸ κρότον ὀργάνων βουΐζει,
Τοῦ σπιτιοῦ μας τὸ δόλιο στενό,
Καὶ ὡσὰν φωναχλὰ πετεινὸ
Μιὰ φωνὴ κακαρίζει.
Μὲ ρωτᾷ τὸ παιδὶ «νὰ τὰ ποῦμε;»
«Νὰ τὰ πῇτε», τοῦ λέω ἐγώ...

εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς 'πῶ, ὅτι οἱ στίχοι εἶνε τοῦ *Ἀμιμήτου Γελωτοποιοῦ*. Τὸ ἐννοεῖτε ἀπὸ τὸ ὕφος. Κρῖμα μόνον ποὺ δὲν ἔχω τόπον δι' ὅλον τὸ ποίημα.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου *Ἰωάννα Δάρκ*. Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ συγχαρητήρια διὰ τὴν ζωηρὰν δρᾶσιν τοῦ Συλλόγου σας. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος λυπεῖται διότι δὲν ἔχει ἀντίτυπα «Μητροιᾶς» καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ. Ἂν εὕρῃ εἰς κανὲν βιβλιοπωλεῖον, θὰ σοῦ στείλῃ.

Πατησιώτισσα Πυργοδέσποινα, καὶ αὐτὸ γίνεται καμμιὰ φορά· συμβαίνει δηλαδὴ νὰ μὴν ἔχω τόπον καὶ νἀναβάλλω μερικὰς ἀπαντήσεις. Ἐν γένει πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπομονὴν καὶ ὅταν δὲν βλέπῃς ἀπάντησιν εἰς τὸ ἕνα φύλλον, νὰ *ἐλπίζῃς* ὅτι θὰ ἔχῃς εἰς τὸ ἄλλο. Ἡ ἐπιστολή σου ὡραιοτάτη.

«Τί ὡραῖον ποὺ εἶνε τὸ μυθιστόρημα τὰ Δίδυμα τοῦ Τρανσβαὰλ!—μοῦ γράφει ἡ *Γλυκεῖα Ἀνάμνησις* εἰς τὴν ὡς πάντοτε ὡραίαν ἐπιστολήν της—ἔκτακτον! μοῦ ἀρέσει πάρα πολύ, καὶ σ' εὐχαριστοῦμεν ποὺ τὸ ἐξέλεξες.» Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ γνώμη ὅλων τῶν φίλων μου.

Τὸ λάθος, *Κίρκη*, δὲν ἔχει μεγάλην σημασίαν, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τῆς τελευταίας λέξεως Κρυπτογραφικοῦ (τοῦ ὑπ' ἀρ. 532, ἡ τελευταία λέξις εἶνε *σύννους* καὶ ὄχι σύνεσις.) Ἐθαύμασα κ' ἐγὼ τὴν συλλογὴν τῶν γραμματοσημῶν, τὰ ὁποῖα ἠναγκάσθης νὰ κολλήσῃς εἰς τὸ γράμμα σου, διότι τὸ Ταχυδρομεῖον σας δὲν εἶχε εἰκοσάλεπτα. Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἤξευρες ὅτι αὐτὸ συμβαίνει κάποτε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας!...

Ὅλαι αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες, *Φιλόπατρι Ἑλλην*, ἐχαιρέτισαν τὴν εἴσοδόν μου εἰς τὸ 29ον ἔτος μὲ τὰς ἐνθουσιωδεστέρας ἐκφράσεις. Τὰ ὡραῖα καὶ κολακευτικώτατα αὐτὰ ἀρθρίδια σκοπεύω νἀναδημοσιεύσω εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἄγορια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: *Ναυτόπαις τῆς Λύξης*, α. (1! 2; αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Ἡμέρα τῆς Ἐλευθερίας*, α. (Ι. Α. Ν.) *Ζήτω ἡ Διάπλασις*, α. (Π.Μ.Β.) *Μυρόλουστη Δαφνούλα*, κ. (!!! εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ὡραίας εὐχὰς καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἐθνικὴ Σημαία τῶν Ἑλλήνων*, α. (Ν. Α. Σ.) *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, κ. (Θ. Τ.) *Μαραθωνομάχος*, κ. (Α. Τ.) *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς*, κ. (Μ. Π. αὐτὸ διότι τὰ ἄλλα

δὲν ἦσαν ἐλεύθερα·) *Προμηθεύς*, α. (Κ. Π.) *Βεατρίκη*, κ. (Α. Ε. Χρ. α' ἐνέγραψεν ὁ ἀδελφός σου, ὁ ὁποῖος σοῦ εὔχεται χρόνια πολλὰ· τὸ λάθος τοῦ ὀνόματός σου διωρθώθη·) *Φιλόξενος*, α. (Γ.Κ.) *Φουκουσίμας*, α. (Χ.Ο.) *Ἐρυθρὰ Θάλασσα*, κ. (Ε. Κ.) *Νάρκισσος*, α. (Ι. Χ.) *Κόρη τῶν Ὀνείρων*, κ. (Α. Χ. Γ.)

Ἀνανέωσις ψευδωνύμων : *Ροδία*, κ. *Γηραιὸς Νεῖλος*, α. *Τσῖρος*, α. *Ἀρης*, α. *Ρόδον τοῦ Χειμῶνος*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ὁ *Φιλελεύθερος* μὲ τὸ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*, *Ἀντίθεσιν* καὶ *Χιονισμένην Περιστεράν*· — ἡ *Σανθὴ Κρητικοπούλα* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἴδης*, *Κρητικὴν Ἐλπίδα*, *Ἡρωϊκὴν Κρήτην*, *Σανθὴν Μουσμὲ* καὶ *Σανθὴν Νεράϊδαν* — ὁ *Χιονοσκεπὴς Ταύγετος* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Παρήγορον τῶν Δυστυχῶν*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Φαληρικὴν Ἀκτήν*· — τὸ *Κρυστάλλινον Σπήλαιον* μὲ τὴν *Μπαλωμένην Φουφούλαν*, *Σκέρτσο* καὶ *Ἰωάννναν Δάρκ*· — τὸ *Κομφετὶ* μὲ τὸν *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας*, *Σκέρτσο*, *Μπαλωμένην Φουφούλαν* καὶ *Κορδόναρον*· — τὸ *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Ὄνειρον τῆς Πατρίδος*, *Ἐθνικὸν Ὄνειρον Σκέρτσο* καὶ *Καρδίαν Μουσικῆς*.—ὁ *Λάζαρος* μὲ τὸν *Ἄριελ*, *Διπλωμάτην*, *Σπίρτο Μονάχο*, *Σκέρτσο* καὶ *Περιστεράκι τῆς Ἰθάκης*·—ὁ *Μαῦρος τῆς Βενετίας* μὲ τὴν *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν*, *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν*, *Οὐράνιον Ἄσμα* καὶ *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*·—ἡ *Φαληρικὴ Ἀκτὴ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Ἑλληνικὸν Ξίφος* καὶ *Νόρμαν*· — ὁ *Δεσμὸς Φιλίας* μὲ τὴν *Μπαλωμένην Φουφούλαν*, *Σκέρτσο* καὶ *Λιμοκοντρίστικο Στραβοκάπελλο*·—ἡ *Κίρκη* μὲ τὸ *Ὄνειρο στὸ Κῦμα*, *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν* καὶ *Κυρίαν Σκαρφαλόστραν*·—ἡ *Μυρόλουστη Δαφνούλα* μὲ τὴν *Χρυσάκτινην Αὐγήν*·—ἡ *Χιονισμένη Περιστερὰ* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Κυανόλευκος*, *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπουλα* καὶ *Αἰθεροβάμονα Φαντασίαν*·—ὁ *Προμηθεὺς* μὲ τὸ *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι*, *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Ἄκρον τῆς Μακεδονίας* καὶ *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Αἰμόφυρτον Μακεδονίαν* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας·) *Ἀνοιξιάτικο Λουλούδι*, *Λάζαρον* (καὶ μέχρι σήμερον ἔχουν ἐγκριθῆ ἄνω τῶν διακοσίων ψευδωνύμων, ἐνῷ εἴμεθα μόλις εἰς τὴν ἀρχήν·) *Ν. Κ. Χρ.* (βραβεῖα καὶ ἀπόδειξιν ἔστειλα·) *Ἀχιλλέα Η. Δ.* (τὰ ἔστειλα ἐκ νέου·) *Φαληρικὴν Ἀκτὴν* (χαίρω ποῦ σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ ἐφετεινὰ μυθιστορήματα·) *Γλυκοκουτάλαν* (ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη καὶ ἐλπίζω νὰ ἔλαβες ἤδη τὰ σταλέντα·) *Ζήτω ἡ Ἐλευθερία* (διὰ τὸ βραβεῖον ἔστειλα τὸν 6ον καὶ 21ον τόμον·) *Ἀστέρα τῆς Εὐτυχίας* καὶ *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Δεσμὸν Φιλίας*, *Χιονισμένην Περιστερὰν* (εὔχομαι ἐπιτυχίαν· αἱ προτάσεις τοῦ ἀδελφοῦ σου εἰς τὸ προσεχές·) *Προμηθέα* (ἐξηντλήθη τὸ ἐξώφυλλον τοῦ Λευκώματος καὶ ὅταν ἀνατυπωθῇ θὰ σοῦ στείλω·) *Ἰωάννην Ν. Δ.* (πρέπει νὰ ἔχῃς ψευδώνυμον διὰ νὰ λάβῃς μέρος·) *Ἄστρον Ἑσπερινὸν* (ἔστειλα· «21» κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *3ην Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14 Φεβρουαρίου

[*Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.*]

55. *Λεξίγριφος.*

Φθόγγον μουσικῆς λαμβάνω
Κ' ἕνα μέλος τοῦ προσώπου,
Τὰ προτάσσω ἑνὸς στοιχείου
Καὶ κοινῆς ἀντωνυμίας,
Καὶ ὦ τοῦ θαύματος, τί βλέπω ;
Μορφὴν ἔλαβαν ἀνθρώπου,
Δηλαδὴ γνωστῆς Ἀνάσσης
Ἐκ τῶν πάλαι τῆς Περσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

56. *Μεταγραμματισμός.*

Τρέχει-τρέχει κ' ἴσως κάνει καὶ ἀφρό . . .
Τί ; δὲν ξέρω· μὰ τί ἄλλο ἀπὸ ὑγρό ;
Ἀλλαξέ του τὸ κεφάλι του ρῶ-ρῶ,
Κι' ἀπ' τὸν κρότο τότε, ναί, νὰ σὲ χαρῶ,
Θὰ φωνάξῃς τὸν κακόξτου τὸν καιρό.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παιδὶ τῆς Καρδιᾶς

57. *Ἀναγραμματισμός.*

Στὴ Γραφὴ θὰ μὰ παντήσῃς
Κι' ὡς γνωστὸν θὰ μὲ γνωρίσῃς·
Ἀλλ' ἂν μαναγραμματίσῃς,
Εἰς τὰ Κράτη θὰ ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γυμνασίου Μιτυλήνης

58. *Δίζυγον.*

* * * * * * * *
* *
* *
* * * * * * * *
* * * *
* *
* *
* *

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται : ὁριζοντίως ἄνω ἀρχαῖος θεός, κάτω ῥῆμα· καθέτως δὲ ἐξ ἀριστερῶν κατὰ σειράν : ὀπωροφόρον δένδρον, εἶδος πλοίου, ἀρχαία ἑορτή, ἀστερισμός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δροσολούστου Νυκτὸς

59. *Μαγικὴ Εἰκών.*

Ζητεῖται ἡ λύσις τῆς ἐν σελίδι 46 δημοσιευομένης Μαγικῆς Εἰκόνος. Τὸ κεκρυμμένον πρόσωπον νὰ ζωγραφισθῇ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων ἄνευ περιγραφῆς.

60—62. *Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα πτηνῶν.*

1.—Τὰ τῆς χηνὸς ὠά, τὰ τοῦ κύκνου καὶ ἄλλων πτηνῶν εἶνε μεγάλα.

2.—Εἰς τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος προστρέξωμεν.

3.—Ὁ Ἡσαῦ βίου μακροῦ ηὐτύχησε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κεφαλλήνος

63—67. *Μαγικὴ Συλλαβή.*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς συλλαβῆς ἐκ τριῶν ψηφίων, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχημάτισε ἄλλας λέξεις :

Τάλας, τίνω, ἀστός, ἴσος, Κῶος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωσεφοῦς Ἀστεῶς

68. *Διπλῆ Ἀκροστιχίς.*

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Αἰγυπτίαν θεότητα, τὰ δὲ δεύτερα δένδρον ὀπωροφόρον :

1, Μέρος τοῦ πλοίου· 2, Μέρος τοῦ λόγου· 3, Ζῷον· 4, Υἱὸς τοῦ Νῶε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταχυδρόμου τῆς Εἰρήνης

69. *Φωνηεντόλιπον.*

κ-ν-δν-μ-κμν-δμνν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Δυστυχῶν

70. *Γρίφος παραστατικός.*

Γράμμα, νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
Ζῷον κι' ἄλλο ἕνα γράμμα,
Σύνδεσμος, μεγάλη πόλις,
Πάλιν γράμμα καὶ θεά,
Ἀπαρτίζουν (καὶ κατόπι
Μὴ πιστεύῃς, λέει, θαῦμα !)
Ἓν ρητὸν ἐκ τῶν Γραφῶν μας,
Ἂν γραφοῦν εἰς τὴ σειρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κοτίνου Στεφάνου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

565. Ἰοβιανός (Ἰώβ, Ἰανός.) — 566. Γῆρας-Ρήγας.—567. Ἠγὼ ἡ Ἡρώ.

568. Κ	(Καλημέρα.)
Χ Α Μ	(ΜΑΧη...)
Χ Υ Μ Ο Σ	(ἀσφαλη Σ Ο ΜΥΧός...)
Κ Α Μ Η Λ Ο Σ	(ὁδο Σ Ο ΛΗ ΜΑΚρόθεν...)
Μ Ο Λ Ο Σ	(ΣΟΛΟΜών...)
Σ Ο Σ	(Χριστὸ Σ Ο Σωτὴρ...)
Σ	(Καλη Σπέρα.)

569—571. 1, *Γάλα*, ἄλλα, ἅλας, ἄλλος, λάλος, λάρος, Πάρος, Πύρρος, Τῦρος, *τυρός*· 2, *Κράνος*, Κρόνος, θρόνος, θρῆνος, Ρῆνος, Ρῆσος, νῆσος, νόσος, πόσος, πόλος, πῦλος· 3, *Οἶνος*, οἶνος, ὄνος, ὅλος, πόλος, Πῦλος, Πύρρος, Τῦρος, Ταῦρος, Σταῦρος, *σταῦλος*.—572. Μηδενὶ συμφοραν ὀνειδίσῃς.—573. (Ἔα Ρ, Ἱππολύτη, Πρίαμος, Καλυψώ, Λάϊος, Τάν Νταλος=) ρ-τ-μλν = *Ὅρα τὸ μέλλον*.—574. Ἀλόνησος.— 575. Φιλεῖ ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.—576. *Ὁ Περιμήδης ἦτο σύντροφος τοῦ Ὀδυσσέως* (Ο περὶ Μιδὶς ἦτο-σὺν τροφὸς του-Ο δὶς ε-ὼς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[*Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.*]

Ὁ *Χρυσόκομος Νάρκισσος* ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ νέου ἔτους εὔχεται τῇ *Φιλοπάτριδι Ἑλληνοπούλᾳ* εὐτυχῆ μακροβιότητα. *(Ζ'—43)*

Παύων ἀνταλλαγὴν δελταρίων, εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ἀποστείλαντάς μοι.— Ἀπόστολος Σ. Ἀναγνωστόπουλος, Λεωφόρος Μιαούλη 5, Πειραιεύς. *(Ζ'—44)*

Ἐξακολουθῶ ἀνταλλαγὴν δελταρίων ὑπὸ νέαν διεύθυνσιν: Michel C. Georgiou, Syrian Protestant Collège, Béyrouth (Syrie). *(Ζ'—45)*

Εὐχαριστοῦντες ἐγκαρδίως *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, διὰ τὰς εὐχάς των, εὐχόμεθα αὐτοὺς ὅπως διέλθωσι τὸ νέον ἔτος 1907 ἐν μεγίστῃ εὐτυχίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ.—*Διηγήσεις Νεολαίας* καὶ *Συνδρομητῶν*. *(Ζ'—46)*

Εὐχαριστοῦντες θερμῶς *Λάτρην τοῦ Ἀπείρου* καὶ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* διὰ τὰς θερμὰς εὐχάς των, εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐκ βάθους καρδίας πᾶν ἐπιθυμητόν.—*Ἔξεδρα τοῦ Φαλήρου*, *Μπερτόδουλος*. *(Ζ'—47)*

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς ἀνανεώσεως διὰ τὸ 1907, μὲ δικαίωμα συμμετοχῆς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν εἰς τὸ Δαχεῖον τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως καὶ εἰς τὴν διανομὴν τῶν ὀλίγων ὑπολειπομένων Μετοχῶν, ἡ ὁποία ἔλληξε τὴν 15 Δεκεμβρίου, παρατείνεται μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ. Ἄλλη παράτασις δὲν θὰ δοθῇ.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9. — Στοὰ Πάππου.